

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Σου ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

ιά νύχτα σὲ μιά συγκέντρωσι τοῦ κόμητος Ρ. διὰν εἶχαν ἐξαντληθῆ ὅλα τὰ θέματα τῆς συζητήσεως, κάποιος ἀπὸ τοῦ προσκεκλημένου ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν κόμητα να μᾶς ἐξηγήσῃ γιατί οἰσθάνεται τόση ἀπέχθεια πρὸς τὴ χιροποταίξια.

Ὁ κόμης ἀνασείναξε, ἀκούησθε τὸ κεφάλι του, πού τὸ ἐπλαισιῶσαν ἀγγυρᾶ μολλιὰ εἰς τὴν πολυθρόνα, καὶ ἄρχισε να διηγείται μὲ φωνὴν συγκινημένην :

« Ἡ ἱστορία πού θὰ σᾶς διηγηθῶ εἶνε πολὺ παλαιά. Ἦσαν τότε εἰκοσιπέντε ἐτῶν... σήμερα εἶμαι ἐξήντα. Ἐν τούτοις πικρὰ τὸ πέρασι αἰῶν χρόνων, ἡ ἱστορία αὐτὴ μου ἄφισε τόσο βαθεῖς ἐντυπώσεις, ὥστε μου φαίνεται χθελσινῆ... Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἐξοῦσα στὸ Παρίσι τὴν τρελλή ζωὴ τῶν ἰέων. Εἶχα σπιταλήσει ὀλοκληρῆ τὴν περιουσία μου σους ἔρωτας καὶ στα χαρτιά. Γιά να πληρώσω τα χρέη τοῦ χαρτοπαγινιῶν κατέφυγα στὸ τέλος στὸν πατέρα μου. Τὸν παρεκάλεσα θερμὰ καὶ αὐτὸς ἐπλήρωσε χωρὶς να μου κάμη καμμί παρατήρησι. Τὸ γεγονός αὐτὸ μου κόστισε τόσο πολὺ, ὥστε ὀρκίσθηκα να μὴ τοῦ ζητήσω ποτὲ πλέον χρήματα γιά τὸν σκοπὸ αὐτὸ.

Μου ἔμεναν ἔτσι μόλις ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα. Ἀποφάσισα να τὰ διακινδυνεύσω σὲ μιά τελευταία πικριδί. Ἄν ἐκέρδιζι, θὰ ἐδιόρθωνα τὴν οικονομική μου θέσι. Ἄν ἔχανα μου ἔμενε... μου ἔμενε τὸ καταφύγιον τῆς αὐτοκτονίας. Ἦταν πολὺ νωρίς να χύσω τὴ ζωὴ μου εἰς αὐτὴ τὴν ἡλικία, μὰ ἡ ἀπόφασίς μου ἦταν ἀμετάκλητος.

Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὴν Ὀπερα καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν παράστασι ἔπῆρα ἕνα ἄμαξι πού με ὀδηγήσει εἰς τὴν λέσχην.

Ἦταν μιά νύχτα τοῦ Μαρτίου, ψυχρὴ καὶ φλογερή.

Ὅταν ἐφτάσαμε στὴ λέσχην κατέβηκα ἀπ' τὸ ἄμαξι καὶ ἐπροχώρησα. Τὴ στιγμὴ πού ἔμπαινα στὴν μεγάλη πόρτα, τὰ πόδια μου ἐσκονταψιν σ' ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, πού ἦταν κοντὰ στὸν τοίχον. Ἐσκυψι κα ἐκύτταξα... Ἦταν μιά μικρὴ Ζητιάννα δέκα ἐτῶν, ὀχρὴ καὶ ἀδύνατη, τυλιγμένη σὲ μιά κουρελιασμένη κουβέρτα. Κοιμόταν, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένον στὸν τοίχον. Ἀπὸ οἶκτο ἐβγαλεῖνα εἰκοσόφραγκον ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ τὸ ἐβαλα στὸ μισοκλεισμένον χερσὶ τῆς.

Τὰ ματάκια τῆς ἀνοιξαν καὶ ἄκουσα ἕνα ἀδύνατο «εὐχαριστῶ». Τὰ δάκτυλά τῆς ἐσφίξαν ὡς ἐξ ἐνοσί. τοῦ τὸ νόμισμα. Ἀμέσως ὀμως ἔανακουμῆθηκα βαθεῖς.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, βρέθηκα εἰς τὴ σάλα τοῦ χαρτοπαγινίου. Ἦσαν ἐκεῖ δεκαπέντε ἕως εἴκοσι παιῖκια φανατικοί.

Στὴν ἀρχὴ εἶμουν τυχερός. Ὑστερα ἡ τύχη ἐγύγισε. Περιττὸ να σᾶς περιγράψω αὐτὸ τὸν πυρετὸ τοῦ παγινιδίου, τὰ κέρδη πού μεθᾶνε τὸν παῖκτον στὴν ἀρχὴ καὶ ἡ χασούρα πού τὸν ἀτελειζὸν κατόπιν. Εἰς τίς δύο μετὰ τα μεσάνυχτα μου ἔμεναν δέκα χιλιάδες φράγκα. Τίς διακινδύνευσα μονομιᾶς.

Ὁ μπάγκος ἐδεῖξε ἐννεα πόντους. Εἶμουν χαρμένος... Σηκώθηκα ἀπὸ τὸ παγινίδι, μὲ μεγάλη ψυχραιμία.

— Αὐρία θὰ ξαναπαίξω, μου ἔπλαν μὲ κάποια ὀπί εἰρωνείας. Ἀῖριο ; Ποῦ θὰ εἶμουν αῖριο ; Νεκρός βέβαια ! Ἐνας ἄλλος ἐπῆρε σὲ λίγο τὴ θέσι μου.

Καὶ τὸ παγινίδι ἐξακολούθησε. Στὴν ἐξοδον παρατήρησα σ' ἕνα καθρέπτον τὸ πρόσωπὸν μου. Εἶμουν ὀχρός σάν πεθαμμένος.

Κατέβηκα τὴν μεγάλη μαρμαρένια σκάλα ἀτελεισμένος. Ἄν. ψι ἕνα τοιάκον. «Τὸ τελευταίον» εἶπα κα ἐντάβηξα ἔξω μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἄυτοκτονήσεως.

Ἀφῆρημένος ὀπως εἶμουν ἐνῶ περνοῦσα ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τῆς λέσχης ἐσπρωξα μετὰ τὸ πόδι μου τὴ μικρὴ Ζητιάννα, πού ἦταν

ἐπαλωμένη ἀκόμα στὸ ἴδιον μέρος. Στὸν πυρετὸ τοῦ παγινιδίου τὴν εἶχα ἐντελῶς ξεχᾶσει.

Τὸ κομισσάκι κοιμῶταν. Ἦτιν ἡσυχῆ, μὲ τὸ χερσὶ ἀκουμπισμένον στὴ καρδίαν τῆς. Κρατοῦσε ἀκόμη σφιχτὰ τὸ νόμισμα μου.

Μία τρελλὴ ἰδέα μου ἦλθε στὸ νοῦ. Ποῖος ξερεῖ ; Ἡ τύχη ἀλλάζει.

Μ' αὐτὸ τὸ εἰκοσόφραγκον θὰ μορροῦσα να παῖξω, καὶ να κερδίσω πάλι τὰ χαμένα. Αὐτὸ τὸ νόμισμα θὰ μου ἔφερνε ἴσως γούρι...

Ἄλλα ἦταν μιά ἐλεημοσύνη, καὶ θὰ ἦταν ἀδικον πᾶγμα να παρῶ πίσω τὰ χρήματά μου ἀπὸ αὐτὸ τὸ παιδί... Ἄν ἐκέρδιζι ὀμως ; Τότε θὰ τῆς ἔδινα διπλῶν, τριπλῶν τὸ ὀφρὸ μου... Σαν κακοῦργος ἐλεύταξα γύρω μου. Δὲν φαινόταν κανεὶς. Ἐσκυψι... Ἄνοιξι σιγαλὰ να διακυλάει τῆς... Τὸ νόμισμα ἔλαμπε μεσὰ στὴ νύχτα. Τὸ ἄρπαξα.

Ἀμέσως ξαναγύρισα στὴ λέσχην καὶ ἐρριξα τὸ εἰκοσόφραγκον στὸ πρᾶσιον τραπέζι...

Ἐκέρδισα... μιά φορὰ... δύο φορές. Ἀμέσως ἐσκέφθηκα να κατέβω καὶ να δώσω τὰ μισα κερδῆ μου στὴ μικρὴ Ζητιάννα. Ἄλλι ἐξακολούθησα... «Σὲ λίγο... Σὲ λίγο κατεβαίνω» σκεπτόμουν. Ἐπαίξω, καὶ πάλι ἐκέρδισα ἀνεκλίσιτος. Ἡ ὥρα περνοῦσε... Ἦταν πέντε τὸ πρωί, διὰν ἐμέτηρησα τα κερδῆ μου... διακόσιες χιλιάδες φράγκα ! Ἐτὶ τέλος, κατέβηκα γρήγορα τῆς σκάλης... Τὸ καὶμένο τὸ κομισσάκι ! Τι χαρὰ θὰ ἔπαιρνε ! Ἐτορεχα, ἐνῶ χτυποῦσε ἡ καρδίαν μου κύτταξα στὴ θέσι τῆς καὶ ἔμενα κόκκαλον. Ἡ μικρὴ ἔλλαιτε !

Ὅχι ! δὲν εἶνε δυνατόν ! Ἦταν ἐκεῖ ἐπαλωμένη στὸ πεζοδρόμιον... πρὸ δύο ὀρῶν ! Κυτάξω γύρω μου. Ἐρημιά ! Ἡ μεγάλη πλατεία, ψυχρὴ καὶ ἐρημικὴ, φωτιζόταν ἀπὸ τὰ μελαγχολικὰ φῶτα τῶν φαναγιῶν... Ποῦ εἶνε ἡ μικρὴ Ζητιάννα, τὸ γούρι μου, ἡ σωτηρία μου ; Ποῦ ἔτῆγε ; Ποῖο δρόμον ἔτῆρε ; Ἐτρέξι σάν τρελλός, δεῖμα, ἀριστερά... Τίποτε ! Ἄς τὴν εὑρίσκα ! Εἶνε δυνατόν να μὴ τὴν εὑρῶ ; Τότε εἶμαι ἕνας κλέφτης, σκέπτομαι. Αὐτὰ τα χρήματα τῆς, ἀνήκαν, ἀφοῦ τῆς τὰ εἶχα χαρῶσει...

Ἐπῆγα ἐπὶ τέλος, εἰς τὴν ἀστυνομία. Περιμένα δύο ὀρες ἔως, ὀτου ἀνοιξαν τὰ γραφεῖα. Διηγήθηκα τὴν ἱστορία μου...

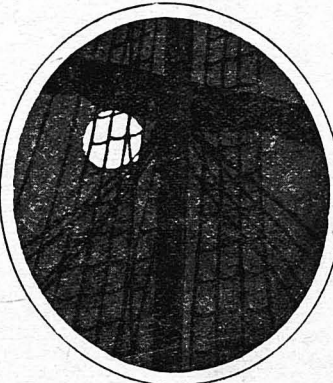
Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἄρχισα να τὴν Ζητιῶ παντοῦ, εἰς ὀλες τῆς μακρινῆς συνοικίης τῶν Παρισίων... Δὲν εἶχα παρὰ αὐτὴ τὴ σκέψιν : Νὰ ἐπανέρω αὐτὴ τὴ μικρὴ καὶ να ἐπανορθώσω τὸ ὀδίγημά μου. ἴσως αὐτὸ τὸ νόμισμα ἦταν ἡ σωτηρία τῆς καὶ τῆς τὸ εἶχα ἀφῆρησει... Καμμὶ φορα μιά ἐλεημοσύνη σῶζει ἕναν ἄνθρωπον γιά ὀλητῆ τὴ ζωὴ !

Τριάντα χρόνια τῶρα τὴν Ζητιῶ, καὶ δὲν τὴν εὑρίκα, τὴν καὶμένη τὴν μικροῦλα ! ἴσως δὲν θα κατορθώσω ποτὲ πειὰ να τὴν εὑρῶ. Τί καῖμα !

Ὁ κόμης ἔμεινε σιωπηλός. Ἐπέρασε τὸ χερσὶ του εἰς τὰ ἀσπρόμαυρα μαλλιά του καὶ προθέσει μετὰ ἕνα μελαγχολικὸν μεδίαμα :

— Τῶρα ξερετε, ἀγαπητοί μου φίλοι, γιατί δὲν θέλω να εἶμαι μέλος καμμῆς λέσχης. Ὁρκίσθηκα στὸν ἑαυτὸν μου να μὴ ξαναπίσω χαρτιά στὴ ζωὴ μου. Καὶ δὲν θὰ παῖξω ποτὲ πλέον !

Ζακ Νορμάν

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐπίπεδον πιστήριον ἔχον πλάκα 100X140 δυνάμενον να πέρη 4 σελίδας μεγίστης ἐφημερίδος, καὶ τυπῶν 1200 φύλλα καθ' ὀραν. Μοναδικον διὰ καθημερινὴν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα. Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖά μας.